76
juliol 2004
5.000 exemplars
Mensual

la Burxa

Sants
i barris veïns

Periòdic de comunicació popular

Distribució gratuïta

Els castellers de Sants participen al Fes-te al carrer. Pinxo

La cultura popular pren el carrer

El bon moment que viu el teixit associatiu cultural es nota en la massiva jornada al carrer que van organitzar conjuntament les Colles de Diables, Castellers i Geganters del nostre barri, amb la col·laboració de l'Associació Cultural Arran. Durant tot el cap de setmana es van poder veure diferents actuacions castelleres, correfoc i cercaviles, així com un dinar popular i una trobada de puntaires. Aquest és un punt de trobada que es pretén repetir l'any vinent.

>pàgina 5

Ofensiva per soterrar les vies

El soterrament de les vies compta amb una llarga història de reivindicació. Quan s'anuncia l'entrada del del TAV els veïns veuen la possibilitat de soterrar tot el tram ferroviari, i engeguen una campanya que dura fins avui dia. La solució del "calaix" no agrada als veïns que formen part de la lluita pel soterrament, i que continuen amb una campanya de berenars al carrer, penjada de cartells, pintades de mural i tot un seguit d'activitats per fer-se veure i fer-se sentir. De moment, però l'Ajuntament es fa el sord; ha anunciat que "o calaix o res", i ha creat una comissió de seguiment on no hi participen les persones afectades.

La Plataforma, per la seva banda, ha iniciat una campanya de pressió sobre diferents polítics, que de moment no ha donat cap resultat positiu, però no obstant encara no ha acabat la ronda de contactes i s'espera posicions més favorables d'elguns partits concrets.

L'Ajuntament justifica el calaix: cal fer-lo per qualificar l'espai elevat com a zona verda (i, segurament, edificar zones verdes en altres llocs de la ciutat) i al mateix temps fer un gran "pilotasso" urbanístic amb l'ampliació de l'estació de Sants, que es multiplica per tres.

Les previsibles queixes del veïnat (que de fet ja han començat) serien contestades amb l'argument que els guanys de l'operació serien per finançar el calaix, i així enfrontar la gent afectada per aquest pla amb la gent "beneficiada" pel calaix. La Plataforma ha decidit donar una visió global a les seves reivindicacions, que inclouen ambdues problemàtiques, per evitar confrontacions.

>pàgina 3

ÚLTIMA HORA:

Okupació a Vallespir

Diumenge 4 de juliol, en ple tancament d'aquest número de La Burxa, un grup de joves ha realitzat una acció contra l'abusiu preu dels habitatges. S'ha okupat una casa de quatre pisos al carrer Vallespir, que servirà com a habitatge per alguns dels joves participants. Només entrar s'han penjat pancartes reivindicatives i fins al moment no hi ha hagut cap problema amb la policia.

la Burxa
CSA Can Vies (carrer Jocs Florals 42, 08014 Sants, BCN)
Telèfon: 93 422 16 13
Correu electrònic:
laburxa@laburxa.org
http://www.laburxa.org

Avís:
la Burxa
té nou correu:
laburxa@laburxa.org

Editorial

La lluita dels sense-papers i les seves ensenyances

Les darreres mobilitzacions d'immigrants sense papers, amb les tancades a la Catedral i Santa Maria del Pi, ens mostren la desesperació vital de milers de treballadores i treballadors estrangers que, il·legalitzats per una llei injusta, es veuen condemnats a la precarietat i l'exclusió social. Però també ensenyen altres coses. La primera, gravíssima, és la prepotència repressiva amb que el nou govern socialista actuarà per a gestionar conflictes socials que se li escapin de les mans. La imatge -no vista ni al llarg del franquisme- d'antidisturbis apallissant dins les esglèsies, hauria d'haver fet saltar totes les alarmes de la consciència crítica. I aquí arriba la segona ensenyança: què potser la societat civil s'adorm amb les "esquerres" al poder? Què han rebut a canvi els sindicats majoritaris i algunes ONG, per a criminalitzar l'autoorganització i l'acció directa dels sense papers? On estàn els intel·lectuals i artistes pacifistes per a denunciar la guerra quotidiana contra els immigrants? Tercera ensenyança: els sense papers no importen a ningú. El generós poble català, l'esperit solidari de Barcelona, es fa efectiu ens declaracions abstractes i de paper couché. Però quan es tracta de posar en qüestió els fonaments de l'explotació capitalista, i lluitar pel canvi de les condicions materials de vida dels més oprimits, sovint mira cap a l'altra banda. Encara hi som a temps: regularització de les persones immigrades, papers per tothom, tancament dels centres d'internament, prou assetjament policíac, deroguem la llei d'estrangeria.

Què fem amb la Constitució europea?

El procés "constituent" europeu (per dir-ho d'alguna forma) ha generat un gran debat sobre si inclourà el català o no com a llengua oficial. Però més enllà, res. Cap anàlisi crítica, gairebé ni tan sols informació. Ningú explica com es desenvolupa aquest procés de construcció europea, basat únicament en les polítiques econòmiques i base jurídica del desmantellament de l'estat del benestar. De fet, és una ratificació del model de Maastricht o Niça, o sigui un projecte al sevei dels interessos de les multinacionals i les burgesies nacionals; però clar, això no ho explica ningú. De fet, però sembla que no fan faltes gaires explicacions, veient l'alt grau d'abstenció i el creixement electoral de les opcions antieuropistes (per mol impresentables que siguin algunes). Ara és el moment de donar un toc d'atenció m´s fort i rebutjar la constitució en referèndum. En el cas que s'atreveixin a fer-lo, és clar.

Més enllà del cànon cultural

És difícil parlar d'un tema que està a mitges. Per això intentaré limitar-me a explicar què està passant i perquè ha arribat a la opinió pública (perdó, a la veu de la gent) el problema del pagament per l'ús d'obres que tenen una propietat intel·lectual registrada: el famós "cànon".

La raó de ser del problema és, d'entrada, ben clara: els qui produeixen una obra (un llibre, un quadre, una cançó) tenen dret legal i moral a cobrar, si volen, per l'ús que se'n pugui fer. Fins aquí tots estem d'acord. Entre el productor de l'obra i qui l'adquireix hi ha tot un entramat que anomenem "indústria" que, a canvi d'editar i difondre el producte, intenta treure tants beneficis com pot.

Ara imaginem què passa quan la Unió Europea vol regular els drets d'autor. Quines veus li arriben? No serà la dels escriptors, la dels músics, la de la gent del poble, sinó les de la "industria". En conseqüència, la Unió Europea pren nota i crea un norma genèrica que recomana als països que en són membres que estudiïn els mecanismes per pagar els drets d'autor. D'aquí va sorgir la idea del "cànon", un petit impost que es gravaria a l'hora de comprar o consultar una obra.

El govern espanyol té ara la responsabilitat de gestionar aquest encàrrec. Com ho farà? No ho sabem i seria ociós especular amb un mal que és, per ara, només un rumor. El que és segur és que les obres tindran un plus econòmic per drets d'autor que algú haurà de pagar. Aquest algú podria ser:

-El comprador, consumidor o usuari: amb un impost sobre els products

-L'estat espanyol o les autonomies: Estament polític responsable pagaria a la indústria aquest cànon.

Evidentment, en ambdós casos qui paga és el ciutadà directa o indirectament (pel cànon de compra o pels seus impostos) i qui ingressa els diners és la indústria.

El cas una biblioteca pública no és més -ni menys- que un centre ple de documents per a la comunitat. És una de les garanties d'allò que s'anomena democràcia i que escasseja arreu. Per explicar millor això podríem parlar d'Internet. Internet és la xarxa d'informació mundial. Bé, actualment només el 3 % de la població mundial utilitza la xarxa (i el 3 % d'una cosa és ben poc). Què passa? Que per accedir a Internet has de tenir una casa on instal·lar tot el necessari, un PC, una línia telefònica i pagar les quotes. Hi ha molta gent al nostre "primer món" que no es pot permetre tot aquest muntatge. Per això, el fet que a un centre públic hi hagi un servei d'Internet gratuït permet dir que, al barri de Sants, tothom que ho necessiti podrà consultar Internet. Amb els llibres passa igual, si a la Biblioteca Vapor Vell hi ha més de 8000 novel·les és evident que aquest recurs és principalment útil per a qui no se les pot comprar, i després té altres utilitats menys peremptòries pels demés. Resumint, una de les grandeses de la biblioteca pública és la gratuïtat, que permet que tothom pugui accedir a tots els recursos d'informació, formació i lleure amb les mateixes condicions.

Dit això, és evident que qualsevol vulneració d'aquesta gratuïtat atemptaria contra aquest principi, contra el màxim valor de la biblioteca: la igualtat de tots els ciutadans i la oferta de serveis públics a qui més o necessita. Per això ha despertat tanta inquietud aquest "cànon". El cas de les biblioteques és segurament el més notori i el que permet explicar el possible greuge amb més claredat, però també podríem parlar de la possibilitat de pagar quotes per consultar pàgines d'Internet, per fer links, per utilitzar imatges... no hi donen més voltes, el món ja es prou complicat

Tal i com van les coses, tot apunta a que els centres públics quedaran exclosos d'aquest cànon i el servei continuarà, afortunadament, igual per a tothom. Precisament això, el benefici social que comporten aquests espais, és l'argument que ens permet quasi assegurar que el cànon no arribarà a les biblioteques ni als museus. És fàcil que un barri no tingui biblioteca durant anys, els veïns poden reclamar-la i els poders polítics poden acabar pressupostant-la i creant-la. Però una vegada ha estat creada i els veïns l'han utilitzada el camí no es reversible fàcilment. La pressió social seria molt forta i el dèficit polític seria excessiu. Podem estar tranquils, així ho crec, sobre aquest tema.

Julià Figueres
Biblioteca Vapor Vell

Un altre cop la dreta

Un altre cop...LA DRETA. El passat 13 de Juny van haver-hi eleccions al Parlament Europeu, un organ pràcticament inútil en el sí d'una colonial Unió Europea. En examinar els resultats ens adonem de la pujada de la dreta de nou a Europa. Lluny d'aquells qui assenyalen l'abstenció com a principal causa d'aquesta nova devallada de l'esquerra europea, el nexe en les relacions de canvi electoral al llarg i ample d'Europa és diferent en funció del cas de que es tracti. Dos exemples clars poden servir de mostra: Blair i Shroder han estat castigats severament als seus països. Un per enganyar a la població amb la guerra d'Iraq i l'altre per enganyar als seus amb "l'Agenda 2010". Sigui com sigui el resultat final és el mateix. Els partits de caire neolliberal, democristians i altres herbes estan en una tendència que ens fa augurar el pitjor per a la ciutadania. La influència de la dreta a la Unió Europea és el pitjor que li pot ocòrrer a aquells que hi tenien alguna esperança (encara que fos petita) en la possibilitat d'aquest organisme per a liderar un canvi en les relacions internacionals i la convivència en general. Si no parem aquesta màquina sense frens els de sempre pagaran els plats trencats, les deslocalitzacions seguiran el seu curs sense problemes, les fronteres seran murs de ciment per als inmigrants i l'ombra neocolonialista no pararà de crèixer. I si l'alça continua ens haurem de preparar per sortir al carrer i seguir manifestant que el poble no vol això, que no ens enredin.

Alberto

>> SALT DE PLENS

Garzón en el país de les meravelles

Al camp de la bota durant anys el règim hi afusellava persones pel sol fet de ser-ho. Ara, el batllequebal-lasambadaltd'uncamió l'ha convertit en un "no lloc", en un no se sap què, que n'hi diuen Fòrum. Fa poc hi va participar en un debat (de-bat a bat hauran d'obrir les portes si volen que algun dia s'omplin, els de-bats) el jutge estrella Garzón. De què anava l'acte? Del "no tema" estrella de l'esdeveniment: del sexe del àngels, aquest cop sota el títol de *Conflictes: prevenció, resolució, reconciliació.* Van parlar del conflicte basc? Nooooooooooooo! I del dret a l'autodeterminació dels Països Catalans? Nooooooooooooo! I del mai demanat perdó dels franquistes a les seves víctimes? Nooooooooooo!

Però uns nois van interrompre el debat durant deu minuts amb una pancarta davant el jutge i una escampada de fulls volants acusant-lo d'emparar la tortura. Mentrestant, cinc persones més es van encadenar a les portes del Fòrum en solidaritat amb tres joves del barri de Gràcia que esperen ser jutjats a l'Audiencia Nacional espanyola per un delicte d'estralls. L'espanyolet grassonet - l'armilla antibales que deu portar també ajuda- amb ulleres que amaguen ulls de conill mixomatosic va mirar cap una altra banda i va arrancar aplaudiments de la claca amb la demagògia democràtico-constitucional habitual.

¡Garzón, per molt temps que passi sempre es recordaran les tortures fetes a independentistes l'estiu del 92, que van portar a la desesperació i a intents de suïcidi! Els fets han estat denunciats abastament. I també silenciats sistemàticament per uns i altres. Per uns perquè són, de fet i en essència, els mateixos torturadors, i per altres per allò -ai las!- del pacte constitucional.

Per sort nostra i amb esforç encomiable, el periodista David Bassa ha publicat dos llibres excel.lents, on s'hi recullen relats, testimonis i vivències: *L'Operació Garzón. Un balanç de Barcelona 92* (Llibres de l'Index, 1997) i *Quan els malsons esdevenen realitat* (Edicions El Jonc, 1999).

La memòria esdevé fèrtil quan la voluntat de recordar es converteix en necessitat. **Quel Ness**

la Burxa
Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba dos cops al mes al CSA Can Vies (Jocs Florals, 42)
Periodicitat: mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@laburxa.org
LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta BURXA han col·laborat: Alba Ayala, Roser Benavent, Pau Canela, Bernat Costa, Miquel Darnés, Toni González, Jou, Lancelot, Irina Llopart, Ivan Miró, Mireia, Gemma Parera, Jordina i Laia Sánchez Amat, (H)elena, David Positiu, Roger de Vic, Raül, Soto, Guillem Sànchez, Roger Sánchez Amat, Joan Teran, Casal Independentista, Comissió de La Bordeta.

Clam unànim contra el calaix

La Plataforma pel Soterrament de les Vies i en contra el Pla de l'Estació continua amb la campanya de berenars, tallers de pancartes i assemblees al carrer. El passat dijous 1 de juliol van fer una pintada de mural a Mercat Nou. A més, han engegat ronda de contactes amb polítics, de moment sense cap resultat positiu.

Cronologia d'una reivindicació

>Històrics
Les vies a Sants van anar augmentant de 2 fins arribar a les actuals 6 vies + 2 del metro. A més vies, els túnels per travessar-los esdevenen més llargs i foscos.

>Anys 70
Les vies s'eixamplen fins a tocar un edifici en construcció al carrer Antoni de Campany i cal fer un singular encaix a l'edifici.

>Any 1996
Es coneix la futura entrada de l'AVE a Barcelona i els veïns veuen la possibilitat de soterrar tot el corredor ferroviari.

Es crea la Comissió pel Soterrament de les Vies a l'empara de l'Associació de Veïns de Badal.

>Any 1998
Els membres de la Comissió pel Soterrament la refunden al Centre Social de Sants.

La Comissió viatja a Madrid a entrevistar-se amb el Ministeri de Foment. Aquest demostra la seva ignorància sobre l'entorn tot dient que son camps erms.

>Any 1999
El Ministeri de Foment proposa posar pantalles anti-soroll.

L'Ajuntament demana als veïns que renunciïn a la petició de soterrament a canvi de donar suport a la seva proposta d'arribada de l'AVE pel port a canvi d'un futur pla de rodalies que contemplaria el soterrament de la resta de vies.

La Generalitat es compromet per escrit amb els veïns a soterrar el metro (després se'n desdirà).

>Any 2000
Es presenten al·legacions al projecte, demanant el soterrament integral signades per 82 entitats del barri de Sants.

Davant dels estudis presentats, el Ministeri accepta que l'AVE entri soterrat, però no la resta de vies. Els veïns endeguen una campanya de mobilitzacions amb manifestacions setmanals a la carretera. Les desfilades arriben a coincidir amb d'altres pel cinturó cobert i en defensa del Parc de Bombers del carrer Lleida. Un representant del PSC (Francesc Osan) acusa als veïns en una reunió de fer "kale borroka"

>Any 2001
Els veïns, al voltant de la Comissió pel Soterrament, intensifiquen la seva campanya de reivindicacions.

L'Ajuntament accepta que si els veïns demostren que es viable soterrar les vies s'ho tornaria a plantejar.

>Any 2002
Els veïns presenten un estudi on es demostra la viabilitat tècnica del projecte, si es dilata en el temps.

L'Ajuntament ni tan sols estudia el projecte dels veïns. El Ministeri de Foment, la Generalitat i l'Ajuntament firmen un pacte de fer un calaix sobre les vies pagat per les plusvàlues generades per la multiplicació de l'espai edificable a l'Estació de Sants.

El 13 de juny els veïns envaeixen pacíficament una Audiència Pública del districte i la majoria dels polítics abandonen la sala per la porta del darrere.

Veïns dels voltants del carrer Vallespir s'incorporen a la lluita per les afectacions del Pla de l'Estació.

L'Ajuntament llença als veïns l'ultimàtum de "o calaix o res".

En una assemblea al Centre Social una gran part de veïns decideixen no acceptar l'ultimàtum i continuar la reivindicació creant la Plataforma pel Soterrament.

Es recullen signatures de suport al soterrament de més d'un centenar d'entitats del barri de Sants

>Any 2003
En una audiència pública el 13 de febrer, dos associacions de veïns i 4 de comerciants llegeixen sorpresivament un escrit on es desmarquen de la reivindicació pel soterrament. De fet, la majoria dels signants mai han participat en les lluites. Pocs abans s'havia fet l'assemblea veïnal esmentada a la que cap dels signants havia assistit.

El 14 de febrer (l'endemà) s'aprova a l'Ajuntament de Barcelona la modificació del PGM i el projecte oficial. En Xavier Casas (primer tinent d'Alcalde) manifesta públicament que la gran majoria d'entitats veïnals de Sants estan d'acord amb el projecte del calaix.

El tema central de les festes majors alternatives és la lluita contra el calaix

Joves de Can Vies i membres de l'Assemblea de Barri s'incorporen a la Plataforma pel Soterrament. Es fa una intensa campanya amb cartells.

>Any 2004
L'Ajuntament ressuscita la Comissió de Seguiment del "seu" Projecte, anunciada quinze mesos abans i que mai s'havia reunit.

Grups de veïns manifesten a la Plataforma que si l'opció és "calaix o res" prefereixen "res".

Entrevista a Jordi Soler, del Centre Social de Sants

Roser Benavent. Com teniu la reivindicació del soterrament de les vies?
Jordi Soler. A hores d'ara no pinta massa bé, però la Plataforma pel Soterrament ha endegat diverses línies de treball: una via d'entrevistes amb polítics, una via de reunions amb altres entitats del barri, una via legal en la que fins i tot ens plantegem denunciar a l'Ajuntament, i les ja tradicionals de mobilització i debat amb els veïns. Soc pessimista en la resposta del govern, però optimista en la resposta de la gent.

R.B. No us sentiu com els gals a la Gàlia, com els últims resistents contra l'Imperi?
J.S. Doncs no, mira, si t'hi fixes les quatre associacions de veïns del voltant de les vies tenim unanimitat: estem pel soterrament. Després podem discrepar en com defensar això davant el poder, però no discrepem en lo essencial. De tota manera, i a títol personal, amb el panorama actual, considerar-me resistent és tot un orgull.

R.B. L'Ajuntament ha creat el que anomena la Comissió de Seguiment, hi participareu?
J.S. La Plataforma pel Soterrament com a tal encara no ha decidit res. El Centre i altres organitzacions amb les que estic vinculat sí hi participaran, i hem considerat convenient fer-ho per no deixar un espai buit que ja s'afanyen d'altres a ocupar, i per disposar d'informació des de dins. Jo, personalment no hi penso participar, no veig que tingui cap marge de maniobra i a més que no em ve gens de gust, prefereixo seguir al carrer.

R.B. Com s'han triat els membres d'aquesta Comissió?
JS Això ha estat un petit (i divertit) escàndol a nivell de barri. A la darrera reunió amb l'Ajuntament nosaltres vam proposar fer una assemblea i triar-ne els representants d'una manera diàfana i clara. Malgrat que l'Ajuntament no hi va posar cap pega, pocs dies després hi va haver reunions semi-clandestines on ja es conformava aquesta comissió, sense contar, mira quina casualitat, amb la majoria de gent afectada.

R.B. Això que expliques és una mica escandalós, no?
JS Bé, al final t'hi acostumes. Només és una dificultat més que cal gestionar. Aquest és un barri amb molta història, i molta no escrita enlloc que arrossega moltes misèries. Sovint m'enyoro d'altres lluites més directes i amb menys punyetes.

R.B. Quina relació tens amb els que manen?
J.S. Mira Roser, amb el partit que governa (ara a tot arreu) tinc una estranya relació bipolar. Hi ha gent amb la que, a banda les discrepàncies ideològiques, no em costa gens entendre'm i en canvi hi ha altres que actuen amb prepotència barroera. Crec que si a aquest partit s'imposessin els primers podríem fer coses plegats, si s'acaben imposant els segons, com crec que passarà, em veig picant cassoles al carrer Nicaragua, d'aquí a no massa temps.

Mural de la Plataforma de les Vies i contra el Pla de l'Estació. ORIOL

El Pla de l'Estació i voltants: un projecte rodó

L'arribada de l'AVE a Barcelona, amb la finalment imposada solució per l'Hospitalet, Sants, Eixample i Sagrera no només planteja una obra ferroviària, sinó que mostra tota una concepció de model urbà nou, basada en primar els interessos d'uns pocs per sobre dels de la majoria. Les ciutats per negocis i turistes en lloc de les ciutats per les persones.

Desplegar l'AVE a Espanya, un tren car i elitista, ha estat un cop mortal a les necessàries inversions en la xarxa de rodalies. Els ciutadans que visquin al voltant de les ciutats veuran cada cop més limitat el seu transport al vehicle privat.

Catalunya tindrà sis parades de l'AVE: les quatre capitals més Vilafranca i Figueres, que esdevindran nuclis de concentració urbana i d'especulació encara més disparada i absorbiran la major part d'inversions públiques, deixant la resta del territori a la seva sort.

El nou model de tren, un tren pagat per molts pel servei d'uns pocs, també suposa greus agressions al país: traçats rectilinis, tanques, talussos, viaductes, túnels, que en molts llocs esdevindran formidables barreres arquitectòniques. És en aquest aspecte on la gent de Sants es veu especialment perjudicada, doncs malgrat que l'AVE passarà soterrat, farà impossible que la resta de vies puguin ser soterrades en un futur. Fins i tot la construcció de l'estació i l'encaix fet al carrer Sant Antoni van destrossar l'entramat urbà del que ara anomenem "Triangle". Molts anys després l'Ajuntament proposa fer accions correctives sobre aquest espai al mateix temps que el reprodueix, multiplicat per cent, amb el calaix al carrer Antoni de Campmany.

Els veïns han descobert finalment, que el projecte municipal és un tot tancat i que difícilment podran esmenar: cal fer el calaix per què el succedani de passeig aeri que posaran al seu sostre rebrà qualificació urbanística de zona verda per, segurament, requalificar milers de metres quadrats no edificables en algun altre racó de la ciutat i tornar a fer el gran negoci; que engrandir l'estació (es multiplica per 3) permetrà a Renfe guanyar un grapat de milions; que reformar els seus voltants els permetrà generar més plusvàlues en forma d'hotels, nous habitatges, etc. Un projecte rodó pels especuladors, a sobre les espatlles dels veïns.

Roser Benavent

Mort un pres a la presó Model

Guillem Sánchez/ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

El 17 de juny, l'advocat Francesc Arnau rep una sinistra trucada, aquesta és la transcripció que realitzà a Barcelona.indymedia.org:

"El abogado Arnau?"

"Sí, soc jo"

"Soy el director de la cárcel Modelo"

"Com es diu vosté?"

"Pedro Domínguez, y le llamo porque un preso que usted defendía se ha suicidado esta tarde en su celda." Se llamaba José Antonio Cano Verdejo"

"Que vol dir "suicidado?"

"Lo de siempre, ha anudado una sábana en la reja de la ventana, y se ha colgado. Ahora el cadáver està en el hospital Clínico, para la autopsia. Ahora ya es un poco tarde son casi las diez de la noche, pero mañana por la mañana desde primera hora estamos a disposición de ustedes y les daremos personalmente todas las explicaciones necesarias. Mañana seguramente no estaré yo, pero estará el subdirector de régimen interior y el subdirector de régimen".

"Com és diuen aquests dos senyors?"

"Antonio Gutiérrez y Carlos España. Además le pido que si puede ponerse en contacto con la familia lo haga, porque nosotros no tenemos ningún teléfono, pero ahora mismo llamaremos al Ayuntamiento del municipio de Súria para que vaya un policía municipal a avisar a su madre...Le aseguro que lamento tener que hacer este tipo de llamadas..."

Els grups de suport als presos han emés un comunicat on recorden que José Antonio portava més de dotze anys empresonat, que en diverses ocasions havia sofert aïllament i tortures físiques i psicològiques, i que havia protagonitzat una vaga de fam i set entre el 14 de febrer i el 6 d'abril. L'endemà de la seva mort unes 50 persones es van concentrar davant la presó Barcelona per protestar per aquest assassinat camuflat.

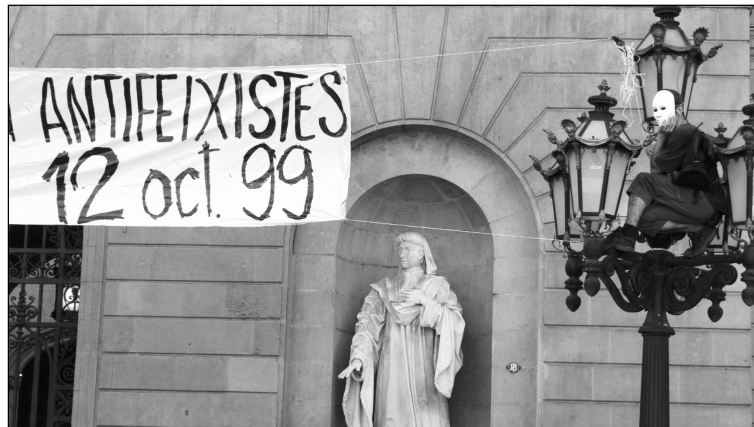
Els condemnats del 12-O s'enfronten a la presó

Guillem Sánchez/SANTS

Des de les darreries del mes passat han començat ha arribar les executòries de les condemnes dels detinguts el 12 d'octubre de 1999. Aquestes arriben després de la confirmació per part de l'Audiència Provincial de les sentències condemnatòries, si bé n'ha rebaixat considerablement les penes. Tot i així, un conjunt de 17 persones podrien ser empresonades en els propers mesos si no prospera el recurs presentat al Tribunal Constitucional per la vulneració dels drets fonamentals a una defensa eficaz durant el judici.

Moment de l'acció de denúncia de les condemnes a Plaça Sant Jaume. GUILLE

Penjats a les faroles de la Plaça Sant Jaume en contra la condemna. GUILLE

Més concretament, Antonio X Y, veí d'Igualada, s'enfronta a una pena de tres anys de presó que pot significar l'ingrés en qüestió de setmanes. Les altres 16 persones sumen condemnes de dos anys més 10 mesos de multa, pena en que la llibertat es paga en diners. El total a pagar per mantenir la llibertat és de 18.000 euros més la responsabilitat civil, que en total supera els 20.000 euros. Quantitats astronòmiques per a gent jove i majoritàriament amb feines precàries. Per aquest estiu s'iniciarà una campanya de denúncia d'aquesta situació, així com de recull de fons.

Dissabte de manifestacions contra la guerra i el Fòrum

Jou/BARCELONA

La pluja, el dissabte 19 de juny, no va ser l'única protagonista del dia. Es va viure un dia força intens a Barcelona. Durant el matí, s'instal.laren una sèrie de taules contra el Fòrum 2004 al Portal de l'àngel. Entre altres, van fer acta de presència l'assemblea de Resistència al Fòrum, Coordinadora contra el 22@ o la Plataforma veïnal contra l'especulació. Es varen repartir decàlegs, enganxines i mapes a totes les persones que passejaven en aquell moment per la zona.

La tarda, començà amb la manifestació contra la guerra i tortura i quan va acabar aquesta, s'inicià una altra amb la capçalera: contra la precarietat, l'especulació i el fòrum". Assistiren unes 5000 persones i no cal destacar cap mena de problema. Aproximadament a les 21 hores, la manifestació finalitzà al Parc de l'Espanya Industrial amb un concert amb "A palo seko" i "Sublevados", els quals informaren que a la seva pàgina web: www.sublevados.com, et podies baixar gratuïtament discos, cançons i vídeos.

Moment de la manifestació contra l'especulació i el Forum. TONI

Fem-nos al carrer!

Un final apoteòsic del correfoc. PINXO

Mireia/SANTS

El Parc de l'Espanya Industrial acollia el cap de setmana del 19 i 20 de juny el "Fes-te al Carrer, la primera trobada de cultura popular del barri". La trobada, iniciativa del Castellers de Sants i coorganitzada amb els Gegants i els Diables de Sants, tenia com a objectiu oferir al barri una jornada de cultura popular posant l'accent en activitats culturals de carrer i participatives.

Dissabte a la tarda inaugurava la trobada un cercavila. Encapçalat pel Xava, la Xinxa, el Pol i el Casinot de Sants, gegant commemoratiu de l'Aniversari de les Cotxeres i els gegants convidats, la Rosa i l'Armand, gegants del Poble Sec, van lluir els seus balls al ritme de les gralles i els tabals. Després d'una breu pluja les colles infantils de Port i Poble Sec i de les escoles Barrufet, Itaca i Magòria, feien l'encesa del correfoc. Tocades les deu del vespre començava el correfoc amb Diables i Drac de Sants, Diables del Poble Sec, Diables de Port, Drac de la Guineueta i la Satànica de Sant Andreu que van omplir de foc i de fum carrers i places del nostre barri. Diumenge, els carrers de Sants es llevaven amb el toc de Matinades i els ritmes de tabals i gralles. Al llarg de tot el matí, al Parc es van poder observar les habilitats de més de 100 puntaires reunides per l'Orfeó de Sants i visitar les parades del mercat d'artesania i associacions. A migdia començava la jornada castellera amb l'actuació dels Castellers de Sants, Castellers de Poble-Sec i Castellers de Vilafranca. I per acabar, l'Associació Cultural Arran oferia un dinar al carrer, digne de la jornada, amanida catalana i seques amb assortit de carn a la brasa.

Durant el cap de setmana més de 1500 persones van gaudir i participar de les diverses activitats d'aquest primer "Fes-te al carrer", que finalment va assolir el seu objectiu: reivindicar un cop més la cultura entesa com un acte gratuit, participatiu i de carrer, i amb l´esperança de consolidar una festa més en el calendari popular dels nostres barris.

Les matinades desperten el barri. PINXO

Consulta Social reprimida

Bernat Costa/ SANTS

La policia es va dedicar a retirar les urnes de la consulta social europea el dia de les eleccions al parlament europeu.

La junta electoral central havia ilegalitzat la consulta popular ja que considerava que era un acte polític que interferia amb les eleccions.

Al barri de Sants s'havien instalat 3 taules, que la policia va retirar amb gran velocitat. Els agents de paisà van identificar als voluntaris de les meses i van confiscar tot el material. La identificació es va ser degut a que es va cometre un delicte electoral. Un dels voluntaris, mentre desmontaven la taula, va preguntar als agents de paisà perquè estaven cometent un delicte electoral, si no estaven demanant el vot per ningú, mentres que els autobusos que pasaven per Carretera de Sants si que ho feien amb els cartells electorals encara inclosos. La policia no va saber contestar perque havien de requisar el material de la consulta i no pas la propaganda electoral dels autobusos, mentres responia amb un clàssic, "estoy cumpliendo ordenes..."

Aquesta consulta era una de les mobilitzacions impulsades inicialment per la XCADE (Xarxa Ciutadana per l'Abolició del Deute Extern), que després de la consulta sobre l'abolició del deute extern del any 2000, va decidir aquesta nova consulta.

La consulta de fa 4 anys es va poder realitzar sense cap impediment de les forces de seguretat, a Sants, mentre que a algunes localitats, també van haver-hi incidents amb la policia, ja que conicidia amb les eleccions generals en les que va guanyar el PP per majoria abosulta. Amb les mobilitzacions sobre la guerra de fa un any, es va realitzar una consulta sobre la guerra, que no va patir cap tipus de repressió degut a que no coincidia amb cap jornada electoral.

Resulta curios que una iniciativa popular, que podia haver afavorit a la participacio en unes eleccions on la gran protagonista va ser l'abstenció, sigui reprimida d'aquesta manera.

La Consulta Social Europea arribava als carrers despres de 4 anys de preparació, en que s'havien discutit els temes de les preguntes. Cada localitat podia escollir les preguntes a realitzar, amb alguns acords a nivell de Catalunya i de l'Estat, pero es podien modificar a nivell local. Al barri les preguntes eren sobre la democràcia de la Unió Europea, sobre la despesa armamendística, sobre la nova constitució europea, i una última sobre ecologisme.

Per denunciar la represió rebuda el dia de la jornada electoral del 13 de juny, la Consulta Social Europea va sortir de nou al carrer el diumenge següent a les eleccions, on es va poder realitzar sense cap problema.

Pinzellades

El divendres 4 de juny, mentre encartellaven tres nois de l'Assemblea de Joves Independentistes de Sants, van ser aturats per un cotxe de la policia nacional, dos d'ells van fugir, però el tercer va ser retingut pels agents. El van emmanillar i portar a la comisaria per només identificarlo, però un cop allà el van amenaçar i intimidar amb una pistola i li van donar un cop al braç. Fins i tot el van fer pujar al cotxe patrulla per donar una volta pel barri per si "reconeixia" els seus companys i finalment el van deixar anar sense cap acusació ni explicació. L'AJIS ha respost amb un cartell de denuncia i estan estudiant convocar una concentració davant del Districte.

Per celebrar la Diada nacional dels Països Catalans, Sant Joan, el Casal Independentista va omplir la plaça Osca de música foc, beguda i menjar. La revetlla popular va comptar amb tots els elements típics d'aquests esdeveniments: sopar, petards, foguera, correfoc a càrrec dels Diables de Sants i ball, amenitzat per l'orquestra Trinxera, un grup de Ponent que amb unes versions molt ballables de cançons tradicionals i revolucionàries va obligar a bellugar-se als centenars de persones aplegades a la plaça.

La nit del 2 de juliol diverses entitats bancàries del barri van ser clausurades amb cadenes, com a denúncia al seu foment de la precarietat (segons dèien cartells que van ser penjats a les portes dels bancs).

LA BURXA va organitzar una festa al CSOA Hamsa el 18 de juny, per recolçar el centre social ameneçat de desallotjament.

La cançó

En Pere Gallerí

Però com ell és tan bon home
en Pere Gallerí
el divendres al vespre
es posa a repartir.

No reparteix les cartes,
ni les òsties, ni el vi,
sinó unes verduretes
que ajuden a dormir.

Que la mort que la ví marxant,
d'en Pere Gallerí.

El que més ens agrada
d'en Pere Gallerí
no és el mas, ni la granja,
sinó el seu jardí.

Hi planta camamilla,
timó i romaní,
i té un bancal de grifa
que fa cagar més fi.

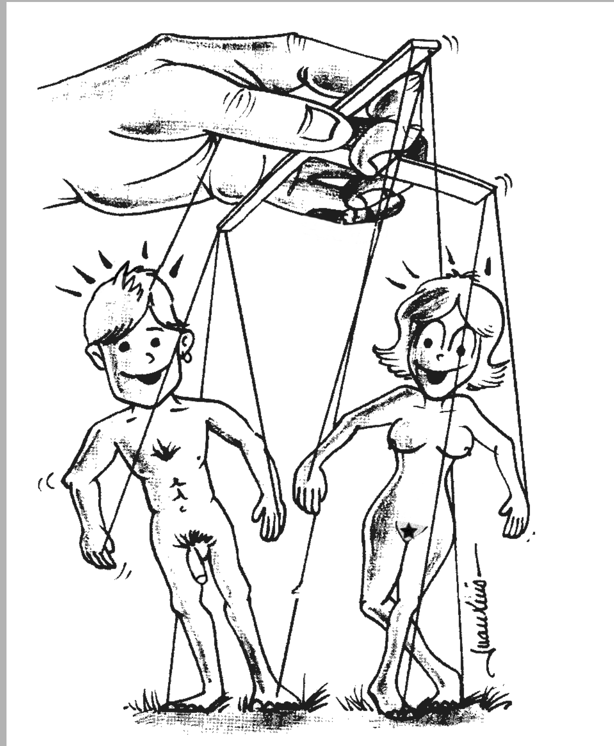
És un vellet molt savi
en Pere Gallerí
dóna consells als joves,
als grans i als més petits.

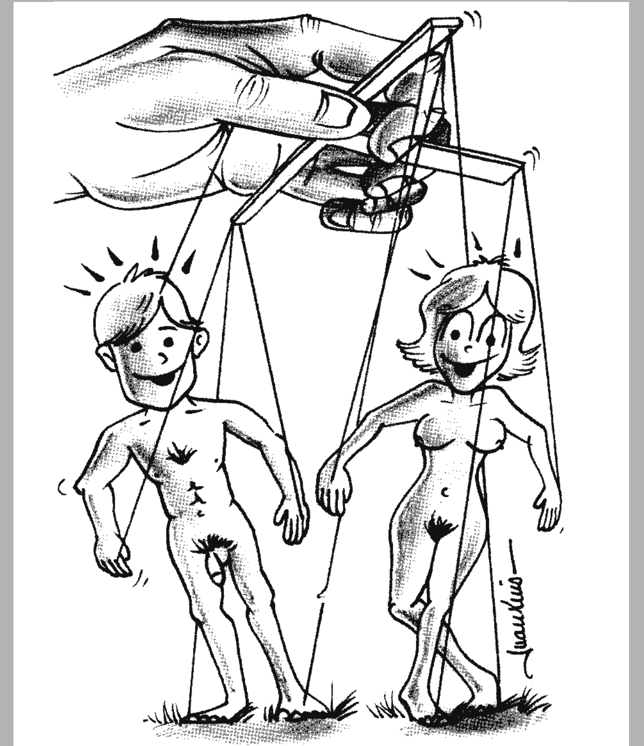
Les potingues del iaio
molts mals poden guarir
són remeis ecològics
la vida fan païr.

Pomada

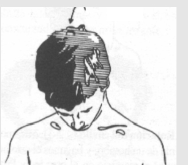
Les 7 diferències

Mima't

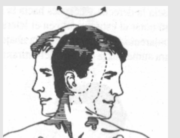
Hola burxaires! En la secció d'aquest mes us proposem alguns exercicis per estirar la musculatura del coll, aquella que tant s'engarrota d'estar treballant davant l'ordinador o de dormir amb una mala postura, oi que sabeu de què parlem?
Uns consells previs:
-Quan realitzeu els estiraments heu de notar el/s múscul/s que realment volem estirar, sinó és que no esteu realitzant l'exercici correctament i caldrà tornar a mirar l'explicació.
-No realitzeu moviments bruscs, feu-los a poc a poc i de forma controlada.
-No estireu cap múscul excessivament o podríeu donar lloc a la laxitud en un lateral de l'articulació.
-Manteniu l'estirament durant uns 30 segons com a mínim, intenteu relaxar-vos i espirar a mesura que aneu estirant. Repetiu l'exercici unes tres vegades.

1. Flexió del coll. Indicat per estirar els músculs de la part posterior del coll (els flexors del coll). Posar la barbeta cap endins i inclinar el cap cap endavant, les espatlles relaxades. Amb les mans entrecreuades darrera el cap, empènyer lentament el cap cap endavant per augmentar l'eficàcia de l'estirament. Tombar el cap cap a la dreta i després cap a l'esquerra a fi de variar l'estirament.

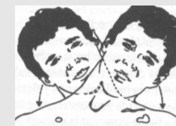

2.Extensió del coll. Indicat per a estirar els músculs de la part anterior del coll (els extensors del coll). Mirant cap al sostre, estirar el coll cap endarrera, com si us estiressin en diagonal des de la punta de cap. Allargar el coll utilitzant els músculs de forma activa, procurant no deixar caure el cap en repòs massa endarrera..

3.Rotació del coll. Mirar per sobre d'una espatlla i baixar l'altra espatlla. Realitzar l'exercici cap a un costat i cap a l'altre. Procureu no avançar l'espatlla contrària cap endavant i mantingueu la barbeta cap endins.

4. Flexió lateral del coll. Inclinar el cap lateralment i baixar l'espatlla contrària, procurant que el cap no s'aixequi.

5.Estirament del coll. Amb la barbeta cap endins, mirar lentament cap a la dreta i després cap a l'esquerra. Heu de notar l'estirament lateral del coll. Empènyer les espatlles cap a baix amb suavitat per augmentar l'eficàcia de l'estirament. Aquest exercici va molt bé per a corretgir postures inadequades del coll.

-Grup Massatges CS-

Carrers amb història...
la història dels carrers

Carrer de L'Espanya Industrial

L'any 1847, la família Muntades funda a Madrid aquesta societat anònima tèxtil, establint la producció a Sants. Una normativa municipal de l'any 1846 impedia la creació de noves fàbriques a l'interior de la ciutat, fet que motivà una ràpida expansió industrial dels pobles llindans. En pocs anys, "Can Batlló", "Vapor Vell" i el "Vapor Nou", que es com s'anomenava "La España Industrial", van canviar el paisatge rural i els hàbits de milers de persones que hi treballaven. Les condicions laborals eren força dures i aviat es van començar a sentir veus organitzades sobre el repartiment de beneficis o millores laborals. Fets destacats, són el conflicte de les selfactines; maquines semiautomátiques que posaven en perill molts llocs de treball i abaratien les millores socials que havien aconseguit. El març de 1854 comença la vaga a totes dues fabriques, i aviat s'estén per tota Barcelona, el juliol moltes d'aquestes màquines van ser destruïdes. Es va aconseguir un acord entre fabricants i obrers el 18 d'octubre del mateix any sota el control del governador civil, Madoz. Durant la vaga general de 1855, esdevingué un fet tràgic a Sants, on va morir J.Sol i Padrís. Amb mes d'un segle de presència al barri es difícil esmentа-ho tot, però aquesta història forma part de la nostra memòria i condició social.

Noms anteriors: España Industrial. 01/01/1900

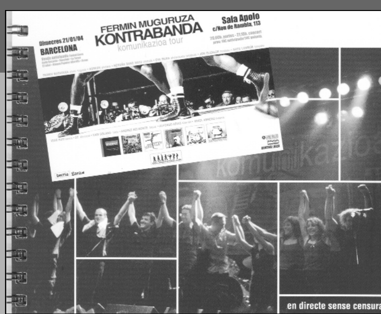

L'enigma

Tres amics han quedat nàufrags en una illa deserta. Per tornar a la costa només tenen un barca que només pot suportar 100 kg. Com s'ho faran per tornar a la costa tots tres si un pesa 100 kg i els altres dos 50 kg cada un?

Música

Fermin Muguruza
"En directe sense censura" Metak.

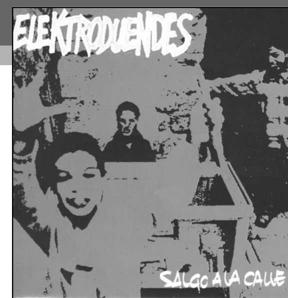

Al llarg d'una vintena de cançons, Fermin Muguruza i la seva Kontrabanda ens regalen un disc en directe de record del que ha estat, sens dubte, una de les millors formacions i un dels millors concerts que hem pogut veure en els darrers temps a casa nostra. Van ser dos nits màgiques a la sala Apolo del barri delPoble Sec i en un moment delicat en el que la censura volia prendre protagonisme. Molta gent de comarques i de diferents punts de l'Estat es van apropar i es van trobar en aquella sala en un ambient inmillorable. La veritat és que no cal haver estat un fan de Kortatu o de Negu Gorriak perquè l'actual proposta d'en Fermin agradi o deixi d'agradar. Ell ha sabut millor que moles adaptar-se al moment i oferir un repertori carregat de ska, reggae, punk, rock i hip hop amb cançons contagioses i gustoses que aconsegueixen el que pretenen, comunicar.

Errespetua!

Música

Elektroduendes
"Salgo a la calle" Grita o Muere Records.

Nova i esperada entrega la dels barcelonins Elektroduendes. Mai han estat molt productius pel que fa a les seves edicions, però possiblement això sigui una bona estratègia, donat que cada vegada que publiquen algun nou treball, els seus seguidors l'esperen com poques vegades passa. Aquest nou "Salgo a la calle" és el primer llarga durada en format cd i representa una consolidació de la banda. Ells han aconseguit crear fins i tot una mena d'escena que aconsegueix omplir la majoria d'ateneus i centres socials on acostumen a tocar. La seva música ha viatjat per Europa i inclús ha anat a Mèxic. Ara com a trio ens presenten unes noves cançons, un altre cop crues i punks, però equilibrades amb la dolçor de la veu femenina de la seva bateria-cantant.

Elektrofollets

Llibres

"Barcelona marca registrada. Un model per desarmar".
Unió Temporal d'Escribes. Virus editorial, 2004. 14euros

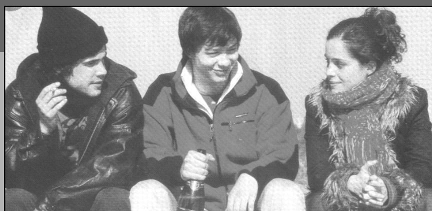

Per fi arriba a les nostres mans l'esperada obra cololectiva sobre i contra el "Model Barcelona". I, sincerament, les expectatives no es veuen defraudades. El llibre és complet i rigorós, i omple el fins ara incomprensible buit de referències crítiques al projecte de metròpolis-empresa que tenim a sobre. Posa damunt la taula el que el màrketing municipal (Fòrum 2004, però no només) amaga: una ciutat dualitzada socialment, desvertebrada per l'urbanisme depredador i l'especulació immobiliària, ferida per la precarització social. Analitza la reordenació territorial i el govern de la metròpoli com a braços de l'estratègia capitalista de monetaritzar totes les relacions socials. Jocs olímpics, turisme, "ciutat del coneixement", "participació", promoció internacional, "fem-ho B", civisme, (in)sostenibilitat, per una banda. Per l'altra: desigualtat, lluites, habitatge pels núvols, repressió als immigrants, cultura-mercaderia, plans urbanístics, desnonaments diaris. Elements en joc que suggereixen la dura confrontació existent entre la Barcelona Marca Registrada i les Barcelones que ens agradaria viure. Imprescindible de debò.

Guerrilla Quot

Cinema

Héctor
Gracia Querejeta

La història d'Héctor és la d'un adolescent que queda orfe de mare i ha d'escollir entre quedar-se a viure amb la tieta materna (Adriana Ozores) o marxar a Amèrica amb un pare al que no coneix. Dirigida per Gracia Querejeta (a qui haviem vist per darrer cop col·laborant amb un curt sobre l'especulació immobiliària en la famosa Hay motivo) és una bon producte gràcies a Ozores qui, com sempre, broda el seu paper. La història és correcta, sovint més pel que suggereix que pel que explica, bona tasca per part del repartiment, final fluixet... Una pel·lícula, en definitiva, recomanable.

Yol

Activitats

Concentració contra el desallotjament de l'Hamsa

En cas de desallotjament concentració a les 11h pl Sant Jaume i a les 19h a pl Sants

Concert Cöbbar
dijous 15 de juliol
21:30 al Vapor Vell

Sopar Jove
Dimecres 21 juliol, 21h.
Parc de les tres xemenies

Cercavila contra l'especulació
Dijous 22 19, 30
plaça dels ocellets
Concert a les 21h. Concert parc de les tres xemeneies

Concert de Ràbia Positiva i més
Divendres 23 21h.
plaça Setge 1714.

D'ON VENIM...

100 anys de Model "antimodèlica"

El 9 de juny ha complert 100 anys la presó Model. Presentada com a símbol de "modernitat, progrés i cultura" ben aviat es convertí en "antimodel" penitenciari, símbol de repressió que suplí Montjuïc en l'imaginari ciutadà.

Les grans deficiències d'infraestructura i material inicials no es solventran perquè, fins avui, ha estat massificada i infrafinanciada.

Amb les revoltes socials de principis de segle XX, el suposat espai de "regeneració" de "delinqüents" es convertí en una màquina repressiva contra els que trencaven el principi sagrat de la propietat i els que volien canviar la societat. El 36 se li va invertir completament la vida: excarceració indiscriminada per a trencar amb un símbol d'un ordre social caduc, reclusió de gent de dretes i clergues, però també d'antifeixistes. Acabada la guerra, fou la presó amb més reclusos del món; amb 820 places, van arribar a ser-ne 18.000. En un temps de misèria i dura repressió als vençuts, era escenari d'amuntegament, fam, malalties i execucions (1539 entre el 39 i 53). I molts altres sofriren "d'execucions indirectes", morint per malalties, fam, tortures o incomunicació.

També ha vist protestes contra les condicions carceràries i el sistema penitenciari. Al setembre de 1906 hi ha el primer motí en denúncia de maltractaments. Altres s'han centrat en aspectes higiènics, sanitaris i alimentaris. Destaca la COPEL (Coordinadora de Presos En Lucha), amb 300 membres a la Model, molt activa el 77 i 78, i l'objectiu de canviar el Codi Penal i l'amnistia total.

El 83 passa a competència autonòmica, però no deixa de ser la que era. Insubmissos i antifeixistes l'han visitat. Ara es reivindica la seva transformació en un espai pel barri, però també un museu que recordi la història que ho és també de la societat que l'ha construït.

Gemma P.A.

Rebrot 2004: les arrels del jovent no neixen del ciment

S'acosta l'estiu i amb ell ja fa tres anys que arriba el Rebrot. Del 15 al 18 de juliol a Berga, Maulets, l'organització política del jovent independentista revolucionari, i el Casal Panxo de Berga ens conviden a l'edició del 4rt Aplec del jovent dels Països Catalans.

Què és el Rebrot? Perquè a Berga?
El Rebrot neix amb la voluntat d'apropar al jovent independentista revolucionari una data del calendari d'estiu que any rera any anava quedant oblidada. El diumenge del tercer cap de setmana de juliol, al Pla de Campllong (Castellar del Riu, Berguedà) se celebra l'Aplec del Pi de les Tres Branques. És un pi amb té tres soques i l'independentisme català l'ha convertit en un símbol de la unitat dels Països Catalans.

Aquest Aplec durant els anys 70 i 80 va ser una trobada d'estiu obligatòria de moviment independentista però als 90 decau. L'assemblea de Maulets del Berguedà ens proposa l'any 2000 a tota l'organització fer "rebrotar" l'Aplec, apropar-lo als i les joves i construir al voltant de la celebració una sèrie d'actes polítics, culturals i musicals a Berga.

Quines activitats hi trobarem?
El Rebrot té 3 zones d'activitats, que se succeixen al llarg del dia: la Zona d'Acampada, la ciutat amn diverses àrees i el Camp de Futbol a la nit, on hi ha els concerts en 2 escenaris).

A la Zona d'Acampada, s'ubica la Carpa Cafè on els matins es realitzaran tallers de pancartes, murals, fones i de biodiesel, i a les tardes es convertirà en l'Espai Estudiantil, on la CEPC exposarà les lluites juvenils a instituts i universitats. S'hi farà la xerrada de les delegacions internacional i el dinar popular a benefici d'Alerta Solidària.

A Berga, les places i carrers les convertim en escenaris. Tindrà lloc la Fira de Música al Carrer amb grups amateurs, les activitats de l'Espai Polític, on hi haurà les xerrades. (sobre la lluita de defensa del territori i i contra l'especulació, la presentació del llibre dels 15 anys de lluita de Maulets a càrrec d'Hebe de Bonafini, taula rodona sobre la defensa de la llengua i cultura catalanes, xerrada sobre drogodependències i els seus usos per combatre els moviments revolucionaris, etc..) i al Teatre Municipal l'actuació artística de TeatreAcció i Panxamama Teatre. També la Fira de Mitjans de comunicació en català on podrem conèixer moltes de les publicacions del nostre país i les primeres passes del Correllengua 2004.

Quins grups de música hi podem trobar aquest any?
Enguany apostem fort pels grups de nova fornada com el hip-hop, del nostre barri, Pirat's Sound Sistema, La Gossa Sorda (guanyadors de l'Esclat 2003). Més contundents seran Inadaptats. i Obrint Pas. La nit de divendres és complementa amb l'aparició des d'Ourense de Los Suaves, demostrant que els vells rockers no moren.

Dissabte actuen Els Pets, Berri Txarrak, Bad Manners, Pomada i el tecno-folk, de Gadegang. A l'Escenari Esclat tocaran 6 grups escollits per votació popular intercalant-se amb les altres actuacions. Es l'aposta de Maulets per la música mes jove i compromesa i per la renovacio del escenari musical catala.

Què és preten amb el Rebrot?
Un primer objectiu és aplegar, per això li diem Aplec, en un cap de setmana als i les jóvens dels Països Catalans. Des de Xixona, a Novelda, Sagunt, Borriol, a Vall-de-roures, Girona, Manresa, Reus, Palma, etc. Cal preguntar-nos quantes vegades a l'any tenim oportunitat de conèixer gent d'arreu del país? Maulets pretenem que el jovent de Sants i de Barcelona vingui al Rebrot a conèixer que el jovent d'arreu dels Països Catalans patim els mateixos problemes.

I alhora tenim una segona intenció: descobrir que reaccionar davant del que ens fan patir el sistema capitalista espanyol i francès és possible, si entre tots i totes posem el nostre gra de resistència.

Quina implicació teniu els i les Maulets dels barris de La Burxa?
Maulets de Sants, les Corts i el Poble-sec treballem força durant aquests mesos per fer arribar als nostres barris, les activitats del Rebrot. A més a més de les tasques de difusió estem preparant una presentació del Rebrot per a principis de juliol i un parell d'autocars que surten de Sants, per facilitar l'anada i tornada a Berga. Si voleu contactar amb nosaltres, podeu preguntar de dijous a dissabte al Mawla (c. Salou 15) de 19 a 1h.

Més informació a www.rebrot.org)

Pau Canela

EL RACÓ DEL CASAL

Recull d'Insurgents

L'estiu sol ser el moment ideal per a la lectura. I des d'aquest racó proposem el relligat de tots els Insurgents, el butlletí del Casal. I ho fem amb una doble intenció.

Primera perquè aporta força dades sobre la nostra entitat i, alhora, esdevé una crònica dels darrers quinze anys, a la nostra vila i al conjunt de l'independentisme. En uns moments en que l'interès per la nostra història, entesa com a patrimoni al que no s'hi pot renunciar està en alça a través de novetats editorials (des del llibre d'en Castellanos sobre la història recent de l'independentisme al més recent, a propòsit de Terra Lliure, de Ricard Vilaregut entre molts altres títols), i des de l'àmbit de plataformes i fòrums per a la memòria històrica o pel retorn dels arxius espoliats arran l'any 39. Seria bo d'interpretar el volum com una modesta contribució a aquesta recuperació.

Segona, perquè en ser una iniciativa que neix des de la base contribueix a enfortir allò que anomenem cultura popular (en el sentit d'aquella producció feta des de la base, on rau la seva voluntat de ser, inequívocament transformadora). El recull té la mateixa intencionalitat que la calçotada o la revetlla de Sant Joan: l'enfortiment de la cultura popular a la nostra vila. Una cultura popular que gaudeix d'una notabilíssima vitalitat i vertebració (diables, castellers, geganters, però també correllengües o encontres) i que de ben segur podria aportar en un futur no massa llunyà iniciatives importants.

La lluita contra les injustícies socials i per la llibertat nacional són dues característiques que trobem històricament en les entitats d'aquí des del XIX. Els moviments transformadors s'han organitzat com a contrapoder davant les polítiques d'opressió que hem patit.Jutjeu-nos vosaltres mateixos.

Casal Independentista

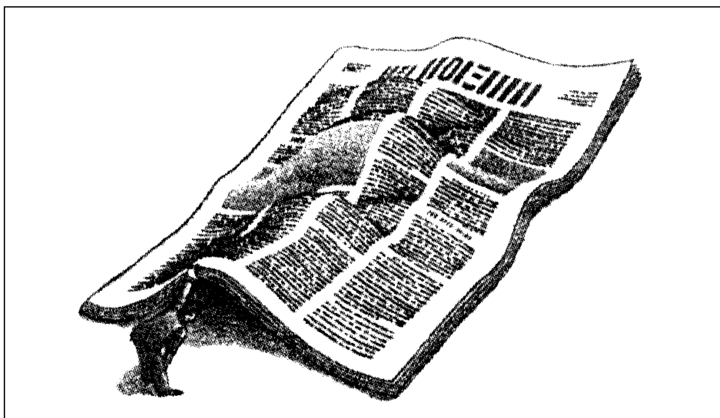

Alguns plantejaments sobre la contrainformació

Durant el darrer any hem anat utilitzant aquesta pàgina per reflexar els diferents debats que l'Assemblea de Barri de Sants anava plantejant a la societat. Aquest mes La Burxa "ocupem" la pàgina per plantejar alguns punts que la nostra tasca ens fa pensar. No hem pogut redactar un text propi, però reproduim aquest article extret de la revista basca Ekintza Zuzena que hem trobat interessant.

1) Els mass media, i en especial la tv, s'autovenen com objectius, no ideològics i no selectius. Els mitjans alternatius, en canvi, es declaren obertament no objectius, partint d'una proposta de canvi social que defensen, no oculten les seves intencions, i la seva fiabilitat es determina per valors com l'honestedat, transparència o independència.

2) La Comunicació no és l'eix de lluita més important, ni ho és l'antimilitarisme, l'ecologisme o la qüestió nacional. És una eina més, que no és útil ni té sentit si no s'enquadra en un ideari de canvi global i que afecti la vida quotidiana. Ha de ser, un mitjà i no una fi en si mateixa, és tan important el que es fa com la forma de fer-ho.

3) La configuració de la personalitat, la mentalitat o la ideologia es realitza de diferents formes (escola, família, reflexió individual, etc.) i, per tant, un mateix discurs pot ser entès de diferents formes.

4) Contrainformació front propaganda. Ha de ser un instrument de clarificació de fets i idees, no un element de manipulació per vendre o legitimar certs plantejaments.

5) La Contrainformació no és sols el reflexe de les lluites, "la veu dels sense veu", sinó interrogació i qüestionament a nivell individual i col·lectiu. S'ha d'evitar els tòpics i la reproducció de missatges i actituds inqüestionables. Els mitjans creen una agenda pròpia de temes i el que no hi entra no existeix. Però sovint, des de la crítica a aquesta manipulació/ocultació s'acaba elaborant una "agenda alternativa", també limitada a determinats espais (ahir la insubmissió o les ràdios lliures, avui la globalització o la guerra).

6) Hi ha moltes formes de comunicar-se i no s'ha de crear, forçosament, jerarquies. Pot ser més efectiu el boca a boca que el bombardeig mediàtic (per exemple, el franquisme monopolitzava els mitjans i alhora estava deslegitimat socialment). Tota construcció política ha de, d'una forma o altra, confrontar-se amb el "principi de realitat".

7) Incidir qualitativament i no quantitativa. No es pot competir amb els "mèdia" al seu terreny, és una batalla perduda d'avantmà, i, encara que no ho fós, ens hauríem de plantejar quins mitjans i formes utilitzem (crear un "El País" alternatiu?). Tractar d'erigir grans referents pot contribuir a l'espectacle si no es desenvolupa una veritable autogestió comunicativa, de la que s'extenguin socialment formes d'expressió autònomes, individuals i col·lectives.

8) Formar i desenvolupar un pensament crític és més necessari que la simple informació. La pluja de dades és la censura. S'ha de profunditzar en les causes que generen injustícies (i no tan dir que el món és una merda, que ja se sap), crear eines de transformació de la realitat en la seva globalitat (i complexitat). Una alternativa comunicativa coherent i real, ha d'enllaçar dades i interpretar-les amb idees.

9) La crítica i la transparència són fonamentals. Hi ha pànic a dir el que es pensa per una mena de control social i de por al grup i, en general, uns plantejaments i conviccions dèbils, sustentades sovint en aspectes sols emotius i fàcils de manipular. S'evita exterioritzar les crítiques per no donar armes a l'enemic, però finalment el debat i la crítica internes no es donen. Després, si les coses van maldades o s'enfonsen ens preguntem que ha passat, no entenem res i ens entra l'angustia vital. Això, unit a la cultura del "bon rollet", en molts casos redueix les lluites polítiques a comportaments familiars i acrítics, banalitzant-les.

10) Surt de la pròpia vida. És necessari un compromís conscient (front el voluntariat professional o "desideologitzat" tipus ONG) amb el que defensem. És la única forma de lluitar contra les modes i la cultura de la imatge.

11) Problemes (i importants): debilitat organitzativa en aspectes interns i externs (distribució, coordinació), esperit de gueto, escassetat de mitjans, voluntarisme irreflexiu, vicis de funcionament (delegacionisme, falta de compromís, protagonismes, control de la informació). Al final el problema més gran és gairebé sempre la gent i no els diners.

Ekintza Zuzena

ESPAI DE SEXUALITATS

Jo menjo, tu menges, ella menja... menja'm

Ha arribat l'estiu, la temperatura puja i què pot ser millor que capbussar-se a la platja de la Barceloneta. Els cossos mullats, les mirades furtives que es busquen i una veu que diu: "gelaaaats!". I tu penses "mmmmmmh, em menjaria un… mmmh, bé, em menjaria un... mmmh... ben banyat de gelat".

Fa mesos vam rebre una consulta sobre afrodisíacs i sexe i vam preferit deixar-ho per l'estiu perquè sabem que ara el gust està molt a flor de pell. Afrodisíac és allò que excita o estimula l'apetit sexual. Responent a la vostra pregunta, "apetit" té a veure amb allò oral i allò carnal, però això només és el principi. Afrodisíac està relacionat amb les deesses Afrodita i Venus, les deesses de l'amor. Els mites es confonen amb la realitat, amb la màgia i acaben sent arrossegades per qüestions morals i socials que han conduit el sexe des de l'Antiguitat fins avui.

Hi ha moltes creences sobre els afrodisíacs. Nosaltres t'aconsellem que o bé te les creguis totes o que no te'n creguis cap, perquè que serveixin o no depèn precisament de tu. Sembla cert que hi ha aliments que per la seva composició poden provocar reaccions. Hi ha teories diferents al respecte: eleven la temperatura del cos, provoquen alteracions hormonals, funcionen per associació d'idees... De totes maneres, cap d'elles és vàlida si no et tens en compte a tu mateixa, allò que et ve de gust i el que vols. Podem parlar de gingebre, menta, poma, ostres o cireres com afrodisíacs, però cap aliment és més afrodisíac que aquell que és menjat damunt del cos de la persona que desitjes, aquell que xupes. Recorda: la substància més afrodisíaca és el nostre desig.

creacionpositiva@eresmas.net

LA BORDETA, MON AMOUR

El Camí

Cap a la meitat de Juny, gent de la Comissió de Veïns de la Bordeta vàrem acompanyar, tot fent un volt pel barri, un nombrós grup de militants d'un dels partits que governa l'Ajuntament i també el Districte. El grup era presidit per un dels més alts càrrecs del partit, que dia sí i dia també apareix a les petites pantalles i l'objectiu era fer conèixer, a l'il·lustre representant del poble i a la majoria de militants, la situació dels veïns que des de tant de temps habita un dels racons més oblidat i degradat del barri: el Camí de la Cadena.

El paissatge que vàrem "admirar" ha empitjorat notablement en poc temps (i semblava impossible que pogués empitjorar encara més...) a conseqüència del desnonament de l'Estrella de Sur, amb l'incendi inclós i unes tremendes tanques metàliques col·locades per les hereves d'en Muñoz Ramonet envoltant les restes del bar, dels habitatges d'en Molina i dels magrebins nouvinguts.

Com era d'esperar, la sorpresa dels visitants (alguns ni tant sols havien sentit a parlar del Camí) va anar en augment quan van poder constatar la precarietat dels habitatges del Pati 27 on encara hi viuen dotze famílies. La Maria i la Laila, residents al pati des de fa anys, van convidar a l'il·lustre senyor a visitar la seva llar, tot fent-li arribar el temor d'un inminent desnonament. També van fer un petit cop d'ull a la mesquita.

L'Ajuntament durant els darrers 25 anys no ha fet res per trobar-los un habitatge digne (hi ha famílies que hi viuen des dels anys 70) i el projecte de Can Batlló, que els afecta, sembla que començarà a executar a mig plaç.

Per tot això: senyors del partit que cogoverna a Sants-Montjuïc, a Barcelona, a Catalunya i té veu a Madrid, defensin el dret a un habitatge digne que també tenen les famílies del Camí de la Cadena.

Comissió de Veïns de la Bordeta

Dolça victoria...

La gent de l'Ebre ha lluitat com ningú per salvar el seu riu i la seva terra. Moltes felicitats!!

Les presons torturen

La darrera mort d'un pres a la presó Model de Barcelona s'afegeix a la polseguera aixecada arran de les denúncies per maltractaments i tortures a les presons. El passat dijous el director de la Model trucava a l'advocat de José Antonio Cano Verdejo per anunciar-li la seva mort per suïcidi. Segons fonts properes al pres, aquest ha estat el resultat de més de dotze anys d'empresonament i represàlies de tota mena: dispersió, aïllament, manipulació psicològica, etc. En José Antonio va lluitar fins a l'últim moment per tots els mitjans, incloent una duríssima vaga de fam, des del dia 14 de febrer fins el 6 d'abril d'enguany. A partir d'aquesta data va passar per tres hospitals, i després a la Model, i enlloc va rebre un tracte adequat, fins el punt que l'ha conduït a perdre la vida. Davant la fosca manera en que s'han produït els esdeveniments i la pressa en realitzar l'autòpsia, els familiars han presentat una denúncia al Jutjat de Guàrdia per exigir la investigació de la mort. Per altra banda, una jutgessa investiga la pallissa rebuda per un pres magrebí, el passat mes de març, a la presó de Fontcalent quan es trobava emmanillat al llit de la cel·la. Tot això, mentre la Generalitat ha reconegut l'existència de tortures per part de funcionaris.

Garzón va al Fòrum i li diuen les veritats a la cara

Guillem Sànchez/BARCELONA

Quan el jutge de l'Audiència Nacional Baltasar Garzón va acceptar fer una ponència al Fòrum 2004 sobre seguretat, justícia i resolució de conflictes poc es deuria imaginar que no seria una altra de les seves conferències magistrals amb claca incorporada i seguiment acrític dels mitjans de comunicació. Perque només començar el torn de paraula del magistrat, tres noies es van alçar dels seus seients i es van plantar al seu davant amb les respectives pancartes denunciant el caràcter de tribunal d'excepció que té l'Audiència Nacional, exigint la fi de les tortures i recordant que hi ha tres joves de gràcia que estan pendents de ser jutjats per aquest tribunal especial per unes simples acusacions de vandalisme, en base a unes acusacions extretes a comissaria a un quart detingut, segons el qual formarien un "grup organitzat", tot i que ni tan sols es coneixien. L'acció va durar uns deu minuts, temps durant el qual Garzón es va negar a parlar i va fer veure que no sabia de que li parlaven, i en que, evidentment no va oferir cap micròfon a les noies perquè s'expresesin. Finalment, al marxar del recinte van ser identificades per la policia. Paral·lelament dues noies més es van encadenar a la porta del Fòrum amb una pancarta on s'acusava a Garzón d'emparar la tortura, i es van quedar allà fins que van sortir les noies de dins.

Garzon en la seva ponencia al forum rodejat de pancartes — MIREIA COMAS

Al marge de l'efecte polític que tingué la denúncia (diferents comentaristes en destacaren la importància), també hi va haver una forta connotació emotiva. El comunicat penjat a Indymedia va ser saludat amb paraules d'agraïment per a molta gent, alguna fins i tot de les més de 200 persones que es calcula que han denunciat tortures davant Garzón sense que aquest s'hagi molestat ni tan sols en respondre'ls. Més informació: www.tresdegracia.net

Tancada d'immigrants fallida

Alba Ayala Bartés/Barcelona

La vesprada del dissabte 5 de juny, en el marc d'una manifestació d'immigrants per reclamar un nou període de regularitzacions, un miler de persones es van tancar a la Catedral i a l'església del Pi. Tot i que els ocupants van pactar amb les autoritats eclesiàstiques d'estar-s'hi tota la nit fins l'endemà, cap a les quatre de la matinada la policia va desallotjar els centenars d'immigrants que s'estaven a la Catedral. El tancament tenia lloc enmig de la campanya electoral pel Parlament Europeu, aquesta coincidència ha estat interpretada per col·lectius de suport als immigrants, com el motiu principal que explica el contundent i imprevist desallotjament, ja que mantenir un conflicte d'aquest tipus obert els era massa contraproduent, sobretot després del fort ressó social que van tenir les tancades de fa tres anys. Enguany, tot i la gran semblança entre ambdues accions, fins i tot el paper jugat pels mitjans ha estat molt diferent, mantenint-se molt fidels a la versió oficial, tal com denuncien desde l'Assemblea per la Regilarització dels immigrants. En els tancaments de l'any 2001, l'alcalde Joan Clos va arribar a afirmar que ell estaria tancat a l'església del Pi si no fos perquè era alcalde, en canvi ara ha defensat el desallotjament i ha criminalitzat als immigrants sense cap mena de pudor. Les pressions van ser tant fortes que la policia pretenia actuar sense el consentiment de l'Arquebisbat, però finalment varen aconseguir el vist-i-plau de Ricard Maria Carles, tot i trencar així l'acord amb el rector de la Catedral. A l'església del Pi el rector es va negar a obrir les portes i els antiavalots varen estar a punt de tirar la porta a terra, encara que finalment varen esperar a que sortissin prop de les 9 del matí. Davant l'allau de crítiques tant a l'assalt policial, com al paper jugat per l'Arquebisbat i pel govern competent, el delegat del govern espanyol al Principat, Joan Rangel, va denunciar que els 'sense papers' estan manipulats per un petit grup de persones. Va avançar també que en el cas d'haver-hi nous tancaments hi hauria nous desallotjaments policials i ha obert procediments d'instrucció d'expulsió als instigadors de la protesta. Per la seva banda, més d'una vintena d'entitats catalanes entre les quals hi ha la FAVB, Justícia i Pau, SOS Racisme i CTD, han difós un manifest en favor del "reconeixement ple dels drets de les persones immigrades". Demanen una solució amb caràcter d'urgència, i afegeixen que 'la retirada de la Llei d'Estrangeria ha de ser un clam cada vegada més ampli'. Des de les entitats es rebutja el desallotjament de la Catedral de Barcelona i es demana que s'aturin lesvint-i-cinc ordres d'expulsió decretades arran del desallotjament.

Homenatge a l'Ebre

Aquests han estat uns dies de cel·lebració pel moviment anti-transvasament de les terres de l'Ebre. Després de tres anys i mig de lluita, la ministra de medi ambient, Cristina Narbona, va anunciar la derogació del transvasament de 1.050 hm d'aigua de l'Ebre. De fet, les bones notícies van començar a arribar des de Brusel·les el passat mes de març quan la Comissió de Mediambient va elaborar un informe desaconsellant l'execució del transvasament de l'Ebre previst a la llei 10/2001 del PHN, per la seva gran afecció al Delta, "per la seva inviabilitat econòmica i el seu alt cost social". Davant d'aquest fet, el PP, ha començat a moure totes les peces en contra de la supressió del projectat. Des de la Diputació de Castelló planegen presentar un recurs contenciós administratiu. Per la seva banda, la Plataforma per la Defensa de l'Ebre fa la següent valoració: "Hem aconseguit des d'un territori ignorat i petit, en quan a influència política, econòmica i social dues coses importants : adquirir consciència d'identitat ebrenca i aturar, contra tot pronòstic, la llei mes emblemàtica del govern anterior: el PHN".

Què està passant als Països Catalans?

Després de donar la volta a mig món, canviem d'aires. En aquest nou apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, desde Salses a Guardamar i desde Fraga a Maó. Desde LA BURXA volem contribuïr a la coneixença del nostre passat immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques o econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Poblenou no està en venda, no al 22@

El 22@ és un pla urbanístic promogut i patrocinat per l'Ajuntament de Barcelona que pretén convertir Poblenou en el nou "districte tecnològic" de la ciutat.
Pretenció que està molt allunyada de la voluntat de veïnes i veïns i que únicament respon a interessos privats. Els grans beneficiats per aquest pla són: les immobiliàries Servihabitat (propietat de "La Caixa"), Necso, Habitat, Layetana, Bami, Lar o @rtibox. Les grans constructores: ACS, Dragados, Ferrovial o FCC. I també empreses tecnològiques com: Retevisión, Deustche Telekom o altres com el Consorci de la Zona Franca o el Grupo Godó (editor del diari "La Vanguardia").

La superfície afectada pel 22@ equival a 117 illes de l'Eixample i té un potencial immobiliari superior als 12.000 milions d'euros (4 vegades el cost del Fòrum 2004).

El 22@ respon a una lògica estructural del mode de producció capitalista i no és un fet aïllat. En el context de la nostra ciutat cal destacar, la transformació de la zona de Llevant: estació del TAV a la Sagrera, plaça de les Glòries, el Fòrum 2004, l'obertura de la Diagonal, el 22@,...

Així com la política urbanística agressiva i al servei del capital que afecta altres barris (Sants o Ciutat Vella). Però també és extensible arreu dels Països Catalans (túnel de Bracons, 4rt. Cinturó, línia de l'AVE, destrucció de l'Horta de València, pla d'autopistes a les Illes,...)

El pla 22@ comportarà un seguit de conseqüències i externalitats que podem resumir en:

Afectats directes
Segons dades del propi Ajuntament el 22@ afectarà 223 habitatges (entre llogaters i propietaris) i 506 activitats. Tots els afectats reben unes miserables indemnitzacions que no els permeten aconseguir una nova vivenda digna, així com tampoc els permet refer-se del fet que suposa haver d'abandonar la llar on han nascut i viscut tota la seva vida.

Destrucció del territori i del patrimoni històric
La imposició d'un model arquitectònic insostenible i agressiu que no respecta l'urbanisme tradicional de Poblenou. La construcció de gratacels (com a l'Eix Llacuna l'edificació de 8 torres de 15 plantes on actualment els edificis tenen una alçada de 2 o 3 pisos).

Poblenou està plagat de fàbriques i construccions que són el testimoni del passat industrial del conegut com a "Manchester català". El respecte per aquest passat no té lloc en el "nou districte tecnològic" que les institucions municipals i el gran capital ens volen imposar.

Destrucció del teixit socioeconòmic
Els petits tallers i comerços no podran fer front a la competència que suposen les grans empreses i superfícies comercials que s'han instal.lat i s'instal.laran al Poblenou.

Per una altra banda el canvi en l'orientació productiva (convertir el barri en la zona de les empreses de TIC, Tecnologies de la Informació i Comunicació) afectarà negativament al teixit econòmic del barri.

L'elitització del barri comportarà una substitució social i transformarà la concepció treballadora i humil de la major part del veïnat poblenoví.

Habitatge
La política urbanística municipal envers l'habitatge es basa en la liberalització del mercat del sòl i la privatització del sòl públic (POLÍTICA NEOLIBERAL). El preu de l'habitatge només el dicta el mercat, disparant-se a ritmes elevadíssims i convertint en un mer negoci el que és un dret universal. A més la "proetecció oficial" que pregona el 22@, està lluny de solucionar qualsevol problema; i és que un pis de 25 a 30 milions segueix sent inaccessible per a bona part de veïnes i veïns.

També l'elitització provocada pel 22@ genera un augment del preus de l'habitage superior a la mitjana de Barcelona.

El 22@ tampoc soluciona la **falta d'equipaments públics** que pateix el Poblenou (no hi ha suficients guarderies, ni escoles, tampoc hi ha cap biblioteca,...).

La forma d'implementar el **projecte no és "democràtica" i ha estat mancada de "participació ciutadana"**. El 22@ s'ha fet d'esquenes al veïnat i quan hi ha hagut mobilitzacions veïnals la resposta institucional ha estat la repressió.

El febrer de 2002 arran de l'aprovació del PERI-Eix Llacuna el veïnat de Poblenou es va mobilitzar massivament i llavors va néixer la Coordinadora contra el 22@.

Des d'aquell moment no hem deixat d'informar i sensibilitzar al veïnat (paradetes informatives, assemblees obertes, pancartes,...), també hem celebrat diversos actes lúdico-reivindicatius; diverses botifarrades, xerrades,...

El passat mes d'abril vam celebrar una "Trobada" que va acollir col.lectius de tots els Països Catalans, per poder coordinar-nos en la lluita contra les agressions que pateix el nostre territori.

Estem integrats en la Plataforma Veïnal contra l'Especulació i l'Assemblea de Resistències al Fòrum.

Darrerament estem duent a terme una campanya per impedir la instal.lació "d'empreses de la guerra" al Districte 22@BCN. Hem editat un dossier anomenat "L' altra cara del 22@" on denunciem algunes empreses vinculades amb la indústria militar (Indra, GTD, General Electric, Aigües de Barcelona, T-Systems i Telefónica).

Coordinadora contra el 22@

més informació:
www.poblenou.org/c22
coordcontra22@correucatala.com

...dolça derrota

La "gloriosa selección" ha jugat com mai... i ha perdut com sempre. També ens felicitem per les tones de caspa patriotera que ens hem estalviat

Modest resultat de les CUP

La Candidatura d'Unitat Popular presentada a les darreres eleccions europees sota el lema: "Sí als Països Catalans, NO a la Constitució Europea", va obtindre uns resultats de 7050 vots al conjunt dels Països Catalans i 2235 internacionals. La valoració feta des del Secretarial Nacional de les CUP sobre el modest resultat (0,17% del total nacional) remarca que, tot i no satisfer les expectatives, ha estat una experiència "de maduració política de la nostra militància i un punt de partida per a l'expansió del nostre projecte polític".

Torna L'Avanç

El periòdic Avanç del País Valencià torna al carrer a partir del dia dos de juliol. Tot i que fa més de cinc anys que el projecte Avanç camina, el darrer any no ha sortit publicat. La nova etapa es presenta amb força canvis i amb una clara voluntat de dotar al periòdic de major qualitat periodística. Una maquetació innovadora, més investigació i una distribució més àmplia són algunes de les novetats que pretenen enriquir el "periòdic en valencià, absolutament independent i políticament contundent". La web de l'Avanç s'ha convertit en el darrer any en la pàgina d'informació alternativa més visitada al País Valencià, per això el col·lectiu impulsor de l'Avanç li dedica especial atenció i ara ja tenen domini propi.

L'Entrevista

David Martínez. Director d'Ona de Sants Montjuïc

"S'ha de respectar la feina dels que portem 20 anys treballant pels nostres barris"

L'Ona de Sants Montjuïc és la ràdio local amb més anys d'emissió a Barcelona. Neix el 1985 com un taller de ràdio de l'Ateneu Popular de Sants. L'Ona manté la filosofia dels seus inicis, basada en treball desinteressat i voluntari. Des de fa uns vuit mesos, és difícil sintonitzar-la en el dial més enllà de 300 metres a la rodona, donat que el seu espai d'emissó ha esta envait. Això i més, ens ho explica a La Burxa, el seu director David Martínez.

DAVID

- Com és que a Sants hi han 3 ràdios diferents?
Nosaltres vam néixer el 1985, una mica més tard va aparèixer Sants-Montjuïc Ràdio que cobria un territori diferent al nostre, més aviat la zona de La Marina (Zona Franca) i des de fa menys apareix Sants 3 Ràdio amb un model de funcionament i organització diferent al nostre.

- Quina és la situació de les emissores locals a Barcelona capital?
Hi ha una àmplia gama d'emissores on es barregen les emissores de districtes, les ràdios lliures, les emissores plenament comercials, etc. Cap d'elles té una llicència administrativa i en major o menor grau estan tolerades per la Generalitat.

- On es situa l'Ona?
La nostra és una barreja peculiar entre el sistema d'una ràdio lliure a nivell intern (independent, associativa, autogestionada, assembleària...), però en quant als continguts i objectius és més aviat una emissora de tipus local, similar al que seria una emissora municipal de qualsevol poble.

- Com creieu que s'hauria de regular l'actual ventall d'emissores?
Hi han moltes emissores que en realitat són comercials, que només cerquen fer negoci i que es fan fer passar per emissores culturals. N'hi ha d'altres que són semi-professionals i altres que són totalment voluntaristes com és el nostre cas. Nosaltres creiem

que és injust que estiguin totes al mateix sac. S'ha de respectar la feina dels que portem 20 anys treballant pels nostres barris.

- Quina és la situació actual de la vostra emissora?
Actualment, el principal obstacle que ens trobem és que des de fa vuit mesos patim interferències d'una altra emissora que ens ha reduit en un 90% la nostra cobertura, sense que de moment la SGTG (Secretaria General de Telecomunicacions de la Generalitat) ens hagi donat una solució, tot i les peticions i queixes que els hem adreçat.

- Com heu arribat a aquesta situació?
La base del problema, és que la ràdio local a Catalunya està sense regular, sense llei, de manera que és campi qui pugui. En el nostre cas concret, es deu a que l'anterior govern de la Generalitat va otorgar una sèrie de freqüències de manera arbitrària a un munt d'emissions comercials. Una de les beneficiàries va ser STYL FM que emet en el nostre mateix dial, el 98.2 FM.

- Com ho viviu i què penseu fer?
Ho vivim amb molta preocupació perquè s'ens escolta a molts pocs metres a la rodona i veiem que la solució no arriba. Els tècnics de la Generalitat s'han compromés a donar una solució abans de l'estiu i nosaltres el que farem serà anar a parlar directamebnt amb el sub-director general de mitjants audiovisuals de la Generalitat.

Tira d'enganxines politicosocials. Aquest mes, Punk's em luta. Brasil

Adreces **Hamsa** c/Miquel Bleach 15, **Can Vies** c/Jocs Florals 42, **CS de Sants** c/Olzinelles 30, **Casal Independentista** c/Premià 31, **Espai Obert** c/Blasco de Garay 2, **AC Arran** c/Premià 20, **Mawla** c/Salou 15

Subscriu-te

la Burxa

Les subscripcions a LA BURXA acompliran dos objectius: fer-la arribar allà on la seva distribució no arriba i ajudar econòmicament al seu manteniment.
Es pot fer de diverses maneres: mitjançant correu convencional, per domiciliació bancària o manualment.
Així que ja saps.

Nom__________
Cognoms__________
Carrer i número__________
Codi Postal______ Població______
Telèfon______ DNI______

35 Subscripció anual per rebre LA BURXA	Col·laboració anual amb LA BURXA	Aportacions voluntàries a LA BURXA
☐ 9 euros (1500Ptes)	☐ 18 euros (3000ptes)	☐_____euros (escriure amb claretat)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Caixa/Banc__________
Adreça__________
Població__________
Nom del titular__________
CODI ENTITAT ☐☐☐☐
CODI SUCURSAL ☐☐☐☐
CODI SEGURETAT ☐☐
NÚM DE COMPTE ☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐
es prega que entregueu fins a nova ordre els rebuts que presentarà LA BURXA
Data______ Signatura